

שבת יב' אייר התשפ"ה				
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת		
19:09	20:01	20:55	י-ם	
19:08	19:59	20:52	ת"א	
19:11	20:02	20:55	חיפה	
19:08	20:00	20:52	ב"ש	

כל הזכויות שמורות

המאור שבמורה

הפטרה "ויהי דבר" אחרי מות קדושים

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

יום אחד הגיע הרב בן ציון אבא שאול

זצ"ל באיחור לשיבה.
סיפר שעבר ליד תלמוד תורה ושמע תינוקות של בית רבן אומרים 'מודה אני לפניך מלך חי וקים', "לא יכולתי להמשיך בדרכי."

עמדתי שם עד שסיימו את כל הברכות ורק אז פניתי ללכת". כששחו לפניו אברכים כי ברצונם ללמוד דיינות, אמר להם: עדיף שתכשירו עצמכם **מלמדי תינוקות** שהם מניחי יסודות היהדות לדור הבא.

איך הנך יכול ללמד עם עיניים כאלה... בעבר נהגו חנויות מוכרי עיתונים לתלות את העיתונים מחוץ לחנות. באחד הימים הבחין רבי **משה חיים חנעני** זצ"ל ביהודי מגיד שיעור ת"ח מסתכל בעיתון, פנה אליו רבי משה ואמר: "אני בטוח שאתה ת"ח יותר ממני אבל איך אתה יכול **למסור עכשיו שיעור עם עיניים כאלו** שהסתכלו בעיתון?! אני חושב שאתה צריך לטבול במקוה לפני מסירת השיעור..."

מוטב שחברך יפרד ממך בתרעומת ואל תגלה לו סוד, בייחוד כשזה גובל עם לשון הרע.

מדוע ביתו של אדם עלול להיחרב בספר **"קב הישר"** (פרק כ"ד) מובאים כמה סיבות לכך שביתו של אדם עלול להיחרב או להיחרב.

אחת מהן היא, כשיש שם לבנים או קורה של גזל, או **ממון שאינו כשר**, והרי זה נגע בבית, הפורה בכל הבית. סיבה נוספת הגורמת לביתו של אדם להיחרב היא כשהבונה הוא גברא אלימא, ועושה עוול לחבירו או לשכניו. וראוי לכל אדם **ירא ה'** שיקח הדברים לליבו לפני תחילת הבנייה.

מלבושי כבוד מפארים את הגוף. בריחה מכבוד מפארת את הנשמה.

והאיש משה עניו מאוד – שפל וסבלן. רש"י בעל **"חידושי הר"ם"** היה רגיל לומר: להיות שפל **אצל עצמו** בוודאי שהיא מדרגה גבוהה, אבל גדולה ממנה המדרגה שאדם **יודע לסבול** את השפלות

לע"נ רחל (רשל) אלבו
בת קלרה ואליהו

ברכות נרגשות הרעף הגאון רבי **עזרא עטיה** זצ"ל ראש ישיבת "פורת יוסף" על ראש הרב **הלל** ורבי **משה פריד** זצ"ל בשו"ב ממסע. מסע שהיה כרוך בפיקוח נפש, לא יהודי אחד הוכה באכזריות בידי המון משולהב ומוסות. בכל תחנה במסע בכל בית בו ביקרו התחננו בפיהם **שלא ימשיכו** וביקשו שיסובו על עקבותיהם.

הם סירבו לשמוע: שלוחי מצוה אינם ניוזקים". בחורי הישיבה סובלים מחסור, ראש הישיבה הנערץ ביקש בדמות וההוצאות התופחות של "אור החיים" תקוותן של המוני נערות. **מסירות נפש** של שלוחי המצוה פתחה את לב הנדיבים שתמרו ברוחב יד, ותרומויותיהם חילצו את הישיבה המעטירה ממצוקתה.

לפני כמאתיים שנה היה המעשה. השימחה שררה במעונו של הצדיק רבי **כליפא מליכה** זצ"ל ממוגאדור שבמרוקו, בנו הנזיר המתבודד הפרוש מהויות העולם שלא מש **מאהלי התורה** ועלה במעלות הקדושה והטהרה עמד להיכנס לחופה. הנאספים הגיעו לבית החתן וליוו אותו בתופים ובמחולות למקום החופה. אך כנגד שירתם עלתה צווחת מרצחים ושגאת ליסטים.

כנופיית שודדים פורעים חסמה את דרכם, וראש הכנופיה קרא: "יהודים! אנו רוצים קרבן דמים! הביאו לנו את ראשו של החתן! אם לא נמית את כולכם!" דממת מוות השתררה. **הכל ידעו** שאין איומם מן השפה ולחוץ. לפתע פסע קדימה האב הצדיק רבי כליפא ואמר: קחו אותי תמורת בני חוסו על חיי העלם העומד לבנות את ביתו! חלילה לך אבי קרא החתן ורץ אל אביו "זכות גדולה נתגלגלה לידי למות על יהדותי. בשעה קלה אהיה במחיצתם של רבי עקיבא וחבריו, **הרוגי מלכות הדמים**"

אדם בזקנותו מבקש מהקב"ה: "ככלות כוחו אל תעזבני". אדם בכוחות עלומים, הקב"ה מבקש ממנו אל תעזבני..

צחוק מכלה כל מה שבדרכו לטובה ולרעה

אשתו של אדם אחד אהבה מאד את החתול שלהם למרות שהוא עצמו ממש לא אהב אותו. יום אחד החליט אותו אדם **להיפטר מן החתול**. הוא נסע כמה רחובות ברכב עם החתול וזרק את החתול ברחוב. כשהגיע לביתו מצא את החתול בכניסה לבית. התרגז האדם לקח שוב את החתול ונסע לקצה העיר וזרק את החתול שם. כשהגיע לביתו שוב חיכה לו החתול בכניסה לבית.

מתוסכל לקח את החתול ונסע למושב **כמה קילומטרים** משם וזרק את החתול. אחרי שעה התקשר לאשתו שכבר הגיעה הביתה ושאל אותה "החתול בבית?" "כן" אמרה לו אשתו "למה אתה שואל?" "תני לחתול את הטלפון הלכתי לאיבוד ואני צריך שיכוון אותי הביתה!"

לא משנה כמה אנו לא אוהבים מישהו, **יום אחד** נזדקק לעזרתם. (העורך)

להתהלך בקשיות אינו עולה כל כך בקושי.
להתהלך ברכות אינו עולה כל כך בנוח. . .

פעם אחת ראה אחד השכנים את רבי **איסר זלמן** זצ"ל מלצר כשהוא עולה לביתו, יורד, חוזר **עולה ויורד**, וכך נשנה הדבר כמה וכמה פעמים. ניגש אליו השכן ושאלו לפשר מעשיו, שמא זקוק הוא לעזרה. אמר לו רבינו: "בדירתי עובדת אשה אלמנה. . . כאשר התקרבותי לדירה, שמעתי שהיא **מזמרת לעצמה** תוך כדי עבודה. ברור לי שכשהיא תראה אותי, תפסיק מיד מזמרתה. ספק אצלי אם מותר לי לגרום לכך. שמא השירה **עזרת לאלמנה** לשכוח את צרתה. . . עליתי כמה פעמים כדי לבדוק אם כבר הפסיקה את שירתה, ואוכל להיכנס לביתי. "

נכנס תלמיד מקורב לרה"ק רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם, הרבי **מצאנז קלויזנבורג** זע"א, ומצאו שרוי בשברון לב. אמר הרבי: "עשיתי את חשבון נפשי **ואיני מוצא** לעצמי מקום בעולמו של הקב"ה. הרי בכל ימי חיי טרם עשיתי מאומה לכבודו יתברך". ונצורות לה' יתברך? אמר: "מובא בספר הקדוש 'בית אהרן' של הרה"ק **מקורלין** זע"א, כי כתוב: 'חשבת דרכי-ולעתים צריך אדם להחשיב את דרכיו ואת מעשיו'. ענה הרבי בקול נשבר: "כל זה אמור במי שאכן פעל דבר מה, אך אני, **ידי רנקות** ועוד לא פעלתי בחיי מאומה לכבודו יתברך. אוי לי, עלי לשוב בתשובה שלמה".

יש להתפלל גם שיהא לנו את השכל לחנך בית יהודי.

סיפר הגאון רבי **חיים קרייזוויט** זצ"ל, כי בעת שלמד בישיבה היה שם בחור שנאלץ לישון על הרצפה מחוסר מקום. רחם עליו **ונתן לו** את מיטתו. הוא עצמו ישן על הרצפה. שהגיעו הנאצים העמידוהו למשפט ורצו להוציאו להורג. ביקש מהקב"ה שיזכור לו זכות זו. לפתע השוטר אמר לו: "**חבל עליך ברח**, ואני יעשה את עצמי כאילו אני יורה עליך ומחטיא". ברח רבי חיים וניצל. והוסיף: "התורה שלמדתי בחיי, כלה בזכות אותו חסד. צא וראה כחו ושכרו של **מעשה חסד**."

עיוור הלך למגדת עתידות, והמגדת עתידות אמרה: "אני רואה... אני רואה...". אז העיוור אומר לה: "**שושצית**"...

משולחן גבוה
דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

בא יהודי לבעש"ט הקדוש זיע"א ביקש האיש שיפנה אותו לרופא מומחה כדי לטפל במחלה קשה שלקה בה.

שלחו הבעש"ט לעיירה רחוקה וציוה עליו לפנות לרופא שדר בה. שכר האיש עגלה בכסף רב ויצא לדרך ארוכה עד שהגיע אל העיירה. כשהגיע למקום החל לחקור ולדרוש היכן גר הרופא, והנה, לתדהמתו, שמע שאין במקום רופא... אפילו חובש לא היה שם.

שאל את בני המקום: למי אתם הולכים כאשר יש חולה בביתכם?" ענו לו: "אנו פונים לרופא כל בשר ומתפללים".

שב האיש לבעש"ט, סיפר לו את דבריהם ושאל: "מדוע שלחני הרב בחינם למקום כה רחוק?" השיב לו: "לרופא הזה רציתי שתלך..."

כל אדם חייב להשתדל בפרנסתו, בבריאותו, בכל ענין גשמי. אך בל נשכח, הכל מאת הקב"ה, חבל שלו ומידו.

הבה נשא עינינו אליו, נתפלל ונקבש, ונקבל שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו.

שבת שלום לכל בית ישראל

יש אומרים כי התורה עושה את החיים לטובים-לא כן הדבר, התורה **היא עצם החיים** - "כי הם חיינו" התבונן עד כמה שיצר הרע מוליך את האדם שולל, האם יש צורך לשכנע בן אדם שהתכופף לארץ כדי להרים מרגליות? וראה כמה **קשה לשכנע** בן אדם ללמוד תורה, כשכל מילה בה-אבן יקרה מפנינים.

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

המילים השבורות קשיי ההבנה של לשון הקדש מאז - כמה יופי של מקוריות חבוי בהן. המלים המלטשות של "העברית" המצחצחת דהאידנא - כמה עשויות הן **לחפות על שקרים**...

הקפדתו של רבי אליהו מאיר רלוך זצ"ל על האמת התבטאה לא רק בדיבור אלה גם במעשה: פעם אחת נסע בשליחות הישיבה, ובמהלך עבודתו נקרעו ערדליו ונזקק לקנות חדשים. בשובו לישיבה העלה זאת לדיון בישיבת ההנהלה וביקש להחליט כיצד יש **לחלק את ההוצאה** לערדלים חדשים. מצד אחד הוא ניזוק כאשר נסע בשליחות הישיבה, ומאידך גיסא-הלא הוא משתמש בערדלים גם לצרכיו האישיים. לכן ביקש עזרה במציאת **דרך האמת והיושר**, כדי לחלק את ההוצאה.

לא כובד המשא מכריע אותנו, אלא איך שאנו נושאים אותו

בביקורו בריגה רבי **אלחנן וסרמן** זצ"ל בירר אצל בן דודו רבי הירש וסרמן, מהו הסכום הנהוג לתת לטיפ' **למשרתת הנוכרית** במלון שהתארח בו. "האם מטבע של 'לאט' אחד יספיק?" שאל. הסכום היה נראה לו קטן מדאי. אמר לו רבנו: "מצינו ביעקב אבינו, שכאשר שלח דורון לאחיו עשו, ציווה לעבדיו שישלמו **ריוח בן עדר לעדר**, כדי להשביע עינו של אותו רשע. נשאלת השאלה- מדוע יעקב התנהג יעקב בקמצנות? וכי צאן היה חסר לו? למה לא הוסיף עוד עדרים, כדי שהמתנה תהיה מרובה יותר? התירוץ הוא- יש איסור של 'לא תחנם', ואסור לתת לגוי **מתנת חנם**. לכן השתדל יעקב שלא להוסיף על מה שמוכרה, ובמקום שהיה אפשר ליתן רווח, השאיר פנוי ולא מילא בצאן. . .

והירים הם בני אדם שלא לבלוע נמלה חיה ואין הם והירים שלא לבלוע אדם חי

טיפש אחד נכנס לחנות נעליים ואומר למוכר: "אני חייב לקנות את הנעליים האלה שבחלון הראווה" המוכר אומר לו: "אלה נעלי תנין והן עולות \$1,400" "זה יקר נורא!", צועק הטיפש. "זה המחיר", אומר לו המוכר. "אבל אני חייב לקנות כאלו נעליים בזול", הוא אומר לו. למוכר נמאס: "טוב, פשוט תיגש לביצה ותצוד לך תנין בעצמך" נגמר היום והמוכר נוסע הביתה. בדרך הוא עובר ליד הביצה, ופתאום הוא רואה את הטיפש עם רובה ביד ומאחוריו מגיח תנין ענקי. בלי להתבלבל הוא מסתובב, יורה לו בין העיניים וגורר אותו החוצה מהביצה. המוכר עוצר את האוטו, רץ למקום ורואה את אותו טיפש יושב מדוכא וסביבו עשרה תנינים מתים: "אני לא מאמין!" **גם לתנין הזה אין נעליים...**

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיאל בן לולוה, נעמה בת עזיה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד בן איוח, מרים בת זוהרה, חכם יחודה בן חנה פתיאל, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמואל בני שמחה, רפאל ואלברט בני קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלעזר בן גרינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, יעקב בן שרה ברסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מון הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**